

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **J. P.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2018, čj. KUJCK 45207/2018, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 4. 2022, čj. 55 A 6/2018-51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Václava Voříška, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud se v tomto usnesení zabýval tím, zda je kasační stížnost žalovaného (dále „stěžovatel“) přijatelná, tedy zda svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[2] Rozhodnutím Magistrátu města České Budějovice (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 7. 2017, čj. SO/16137/16, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), za což mu byla uložena pokuta ve výši 3 500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení. Přestupku se měl stěžovatel dopustit tím, že dne 24. 8. 2016 jel na silnici č. II/105, v k. ú. obce Nová Ves, ve směru od obce Temelín k obci Hluboká nad Vltavou, kde mu byla naměřena rychlost jízdy (po odečtení odchylky) 129 km/h, v úseku, kde smí řidič jet rychlostí nejvýše 90 km/h. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které stěžovatel v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[3] Následně podal žalobce u Krajského soudu v Českých Budějovicích žalobu proti rozhodnutí stěžovatele, který ji rozsudkem ze dne 2. 8. 2019, čj. 55 A 6/2018-28, zamítl. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 1. 2022, čj. 8 As 254/2019-53, zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud se nezabýval žalobní námitkou, podle které je rozhodnutí stěžovatele nesrozumitelné, odkazoval-li výrok na § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, kdežto odůvodnění odpovídá postupu podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, a námitkou ohledně neprovedení metodické pomůcky Ministerstva vnitra. Napadený rozsudek proto byl nepřezkoumatelný. Krajský soud jej však zatížil i vadou nezákonnosti. Při posouzení, zda stěžovatel porušil zásadu dvojinstančnosti řízení, se totiž nezabýval tím, zda rozhodnutí bylo pro žalobce překvapivé, jestliže stěžovatel změnil odůvodnění výše pokuty.

[4] Krajský soud věc znovu projednal a v záhlaví uvedeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Krajský soud uvedl, že správní rozhodnutí jsou přezkoumatelná. Není vyloučeno, aby odvolací správní orgán provedl korekci odůvodnění postupem podle § 90 odst. 5 správního řádu za současného zamítnutí odvolání a potvrzení napadeného rozhodnutí, dospěl-li k závěru, že rozhodnutí není v rozporu s právními předpisy, vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu a jako takové ob stojí (rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2013, čj. 4 As 10/2012-48). Rozhodnutí správního orgánu I. stupně mělo dílčí nedostatky v odůvodnění výměry sankce. Ty však nezpůsobují nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Stěžovateli proto nelze vytknout, že přistoupil ke změně odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť jde o upřednostňovaný postup oproti dalším možnostem podle § 90 odst. 1 správního řádu. Rozhodnutí stěžovatele však bylo pro žalobce překvapivé. Stěžovatel v něm totiž předestřel nové právní posouzení výměry ukládané sankce, ke kterému se žalobce nemohl v odvolání vyjádřit. Stěžovatel byl povinen seznámit žalobce s právním názorem ohledně výměry sankce před vydáním rozhodnutí a umožnit mu se k němu vyjádřit. Stěžovatel nejen že zpřesnil úvahy správního orgánu I. stupně, nýbrž současně tyto úvahy doplnil o další. Byla tak porušena zásada dvojinstančnosti řízení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[6] Stěžovatel uvádí, že kasační stížnost je přijatelná. Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že je možné doplnit část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně vlastní úvahou odvolacího orgánu, a korigovat tak dílčí nedostatky jeho rozhodnutí. Právní názor krajského soudu je v rozporu s touto judikaturou. Stěžovatel postupoval v souladu se správním řádem a závěry Nejvyššího správního soudu, který upřednostnil možnost doplnění odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. To tvoří s rozhodnutím o odvolání jeden celek. Stěžovatel proto rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil a částečně doplnil důvody výše uložené pokuty. Odůvodnění systematictěji uspořádal tak, aby bylo zřejmé, že důvody, které již uvedl správní orgán I. stupně, se vztahují k odůvodnění výše sankce. Nezaložil však své rozhodnutí na jiném právním

pokračování

posouzení výměry sankce. Toliko rozšířil a doplnil právní posouzení správního orgánu I. stupně. Podle krajského soudu jsou správní rozhodnutí přezkoumatelná.

[7] Základním kritériem při ukládání výše pokuty byla výše překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Proto se stěžovatel při doplnění odůvodnění soustředil právě na ni. Správní orgán I. stupně rovněž hodnotil výši překročení nejvyšší dovolené rychlosti jako základní kritérium. Stěžovatel dále hodnotil nebezpečnost jednání žalobce z hlediska ohrožení dalších účastníků provozu na pozemních komunikacích a místo spáchání přestupku. I zde pouze doplnil právní hodnocení správního orgánu I. stupně. Demonstrativně zde použil veřejně přístupné informace z webových stránek Ředitelství silnic a dálnic ČR. Rovněž při hodnocení formy zavinění žalobce ve vztahu k výši pokuty, osoby pachatele a jeho přestupkové minulosti vycházel z rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Stěžovatel vycházel ze skutkového stavu zjištěného správním orgánem I. stupně. Zároveň šlo o druhé odvolání žalobce. Stěžovatel svůj právní názor ohledně výměry sankce vyjádřil již v předchozím rozhodnutí. Jedním z důvodů zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně totiž bylo pochybení při odůvodnění sankce. Žalobce tak měl možnost polemizovat s právním názorem správních orgánů. Rozhodnutí stěžovatele proto nemohlo být pro žalobce překvapivé, protože měl možnost se vyjádřit ke stanovené výměře sankce již v odvolání. Nadto okolnosti, ke kterým musí správní orgány přihlídnout při určení výměry sankce, vyplývají z § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Pro žalobce proto nemohlo být překvapivé, jestliže stěžovatel tyto zákonem stanovené okolnosti hodnotil při posouzení výměry sankce.

[8] Stěžovatel dále odkázal na rozsudky NSS ze dne 10. 12. 2018, čj. 6 As 286/2018-34, č. 3837/2019 Sb. NSS, ze dne 16. 8. 2018, čj. 1 As 165/2018-40, ze dne 11. 2. 2020, čj. 10 As 384/2019-37, ze dne 30. 9. 2021, čj. 10 As 449/2019-35, ze dne 23. 9. 2021, čj. 4 As 63/2021-45, a ze dne 14. 1. 2021, čj. 9 As 188/2019-33, které podle něj potvrzují, že postupoval správně. Doplnění odůvodnění nezažil na jiném právním posouzení. Rozhodnutí o odvolání proto nemohlo být překvapivé. Závěry obecného hodnocení stupně nebezpečnosti ve vztahu k výši překročení dovolené rychlosti a hustoty provozu jsou navíc všeobecně známé. Pro žalobce proto nemohlo být překvapivé, že byly hodnoceny k jeho tíži. Nad rámec výše uvedeného stěžovatel namítl, že pro něj byl překvapivý napadený rozsudek.

[9] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost není přijatelná. Napadený rozsudek není v rozporu s konstantní judikaturou. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž nevyplývá, že by odvolací orgán mohl doplňovat odůvodnění rozhodnutí bezmezně. Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 8 As 254/2019 dospěl k závěru, že nelze bez dalšího vyloučit, že nemůže být porušena zásada zákazu překvapivosti i změnou odůvodnění výše sankce. Není proto pravda, že by jakákoliv změna rozhodnutí provedená odvolacím orgánem byla bez dalšího přípustná. Změny jsou limitovány tím, že rozhodnutí nesmí být pro účastníka překvapivé. Krajský soud byl zavázán k tomu, aby posoudil, zda o takovou změnu odůvodnění rozhodnutí šlo. Tím, že posoudil, zda byla změna rozhodnutí přípustná, nebo zda již způsobila překvapivost rozhodnutí, se neodchýlil od judikatury Nejvyššího správního soudu. I kdyby byla kasační stížnost přijatelná, nebyla by přípustná. Stěžovatel totiž polemizuje s rozsudkem sp. zn. 8 As 254/2019. Krajský soud uvedl, proč má za to, že změna rozhodnutí byla

překvapivá. Správní orgán I. stupně se k sankci vyjádřil velmi povrchně. Hodnocení zákonných kritérií pro ukládání trestu tak zaznělo poprvé od stěžovatele. Stěžovatel sám uvádí, že použil informace z webových stránek Ředitelství silnic a dálnic ČR, se kterými však žalobce neseznámil. V době rozhodování správního orgánu I. stupně se ve spise nenacházely. Významná změna či doplnění odůvodnění v důsledku odlišného právního náhledu odvolacího orgánu vyžaduje, aby odvolací orgán umožnil účastníkům řízení, aby se k možnému novému právnímu posouzení věci vyjádřili (rozsudek sp. zn. 6 As 286/2018). To, jak krajský soud posoudil konkrétní situaci, nepřesahuje zájem stěžovatele. Žalobce proto závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost nebo aby ji zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že není přijatelná.

III.1 Přípustnost kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud se nejdříve musel zabývat přípustností podané kasační stížnosti, jelikož jde v pořadí již o druhou podanou kasační stížnost v této věci (bod [3] tohoto rozsudku). Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem soudu.

[12] Právým smyslem výše uvedeného ustanovení je zamezit tomu, aby se Nejvyšší správní soud musel zabývat znovu věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil, a kdy se tímto právním názorem krajský soud řídil. Ostatně i soud je svým předchozím vysloveným právním názorem vázán, jestliže rozhoduje za jinak nezměněných poměrů v téže věci o kasační stížnosti proti novému rozhodnutí krajského soudu. K výkladu uvedeného ustanovení se vyslovil rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 22. 3. 2011, čj. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS, *Ateliér pro životní prostředí*, ve kterém uvedl, že „ze zákazu opakované kasační stížnosti judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. výjimky, jejichž respektování znamená dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Dospěla k závěru, že toto ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. [...] Lze tedy shrnout, že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným.“

[13] První kasační stížnost podal žalobce mj. z důvodu, že krajský soud nedostatečně posoudil námitku porušení zásady dvojinstančnosti řízení. Nejvyšší správní soud rozsudkem sp. zn. 8 As 254/2019 shledal kasační stížnost důvodnou a napadený rozsudek krajského soudu zrušil. Krajský soud se měl zabývat tím, zda rozhodnutí stěžovatele bylo pro žalobce překvapivé, změnil-li stěžovatel odůvodnění výše pokuty. Nelze totiž bez

pokračování

dalšího s ohledem na rozsah změn vyloučit, že nemohla být porušena zásada zákazu překvapivosti i změnou odůvodnění výše sankce. Krajský soud v nyní napadeném rozsudku tuto otázku posoudil a dospěl k závěru, že rozhodnutí stěžovatele bylo pro žalobce překvapivé. Stěžovatel v něm totiž předestřel nové právní posouzení výměry ukládané pokuty, ke kterému se žalobce nemohl v odvolání vyjádřit. Proti posouzení této otázky krajským soudem stěžovatel brojí v nyní projednávané kasační stížnosti. Ta je proto přípustná, neboť Nejvyšší správní soud se dosud věcně nezabýval tím, zda stěžovatel změnou odůvodnění výše pokuty neporušil zásadu zákazu překvapivosti.

[14] Nejvyšší správní soud v této souvislosti nesouhlasí s tvrzením žalobce, že stěžovatel polemizuje se závěry rozsudku sp. zn. 8 As 254/2019, a že je proto kasační stížnost nepřipustná. Jak totiž vyplývá z obsahu kasační stížnosti, podstata argumentace stěžovatele spočívá v tom, že nezaložil své rozhodnutí na jiném právním posouzení výše uložené pokuty. Rozhodnutí o odvolání proto podle něj nemohlo být pro žalobce překvapivé. Stěžovatel tak v kasační stížnosti nijak nespornuje závěr Nejvyššího správního soudu, podle kterého nelze bez dalšího vyloučit, že rovněž změnou odůvodnění výše sankce může dojít k porušení zásady zákazu překvapivosti.

III.2 Nepřijatelnost kasační stížnosti

[15] Nejvyšší správní soud se musel dále zabývat tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Při rozhodování o přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vychází z judikturně ustálených kritérií, která pramení ze závěrů usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, *Ostapenko*. Tyto závěry jsou použitelné i po novele soudního řádu správního (usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 11). Nejvyšší správní soud proto přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Zásadní pochybení musí spočívat v tom, že krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování bude docházet i v budoucnu, nebo pokud krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[16] Stěžovatel namítá, že je kasační stížnost přijatelná z důvodu, že krajský soud postupoval v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle které je možné doplnit část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně vlastní úvahou odvolacího orgánu, a korigovat tak dílčí nedostatky jeho rozhodnutí.

[17] Tato námitka přijatelnost kasační stížnosti nezakládá. Jak totiž vyplývá z napadeného rozsudku, krajský soud naopak vyšel z judikatury Nejvyššího správního soudu (konkrétně z rozsudků sp. zn. 4 As 10/2012 a sp. zn. 6 As 286/2018), podle které je odvolací orgán oprávněn změnit rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebo korigovat

dílčí nedostatky jeho odůvodnění. V bodě 35 napadeného rozsudku k tomu uvedl, že „nelze žalovanému vytknout, že přistoupil ke změně odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, neboť takový postup je preferovaný ve vztahu k dalším možnostem uvedeným v § 90 odst. 1 správního řádu.“ Ke shodnému závěru dospívá rovněž judikatura citovaná stěžovatelem v kasační stížnosti (bod [8] výše). Krajský soud tak respektoval ustálenou judikaturu, podle které odvolací orgán může změnit či korigovat odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zabýval se však s ohledem na závazný právní názor rozsudku sp. zn. 8 As 254/2019 tím, zda rozhodnutí stěžovatele bylo pro žalobce překvapivé, změnil-li stěžovatel odůvodnění výše pokuty. To je však otázka odlišná od toho, zda obecně odvolací orgán může změnit či korigovat odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[18] Stěžovatel dále namítá, že odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně systematictěji uspořádal tak, aby bylo zřejmé, že důvody, které již uvedl správní orgán I. stupně, se vztahují k odůvodnění výše sankce. Nezaložil však své rozhodnutí na jiném právním posouzení výměry sankce. Toliko rozšířil a doplnil právní posouzení správního orgánu I. stupně.

[19] Tato námitka přijatelnost kasační stížnosti rovněž nezakládá. Kasační argumentace se zaměřuje na otázku, zda doplnění odůvodnění výše uložené pokuty stěžovatelem představovalo pouhé rozšíření a doplnění právního posouzení správního orgánu I. stupně, nebo zda již šlo o její nové právní posouzení. S ohledem na úzké vymezení sporné otázky a její vázanost na konkrétní okolnosti věci si lze jen těžko představit, že by se zde jednalo o otázku řešenou judikaturou rozdílně či otázku, u níž je třeba judikaturního odklonu. To, že Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 10 As 384/2019, na který poukázal stěžovatel, dospěl k závěru, že v dané věci s ohledem na povahu doplnění odůvodnění odvolacím orgánem nebyl porušen zákaz překvapivosti, neznamená, že zde existuje obecné pravidlo, podle kterého doplnění či korekce odůvodnění nemůžou být nikdy překvapivé. Naopak Nejvyšší správní soud v dané věci posuzoval konkrétní povahu provedených změn a zabýval se tím, zda tyto změny mohou vést k překvapivosti rozhodnutí o odvolání. Tyto závěry však nejsou bez dalšího přenositelné na nyní projednávanou věc, neboť jsou založeny na jiných skutkových okolnostech.

[20] Důvod přijatelnosti spočívající v dosud neřešené právní otázce se pak ze své povahy zjevně týká toliko otázek obecnějších, respektive dopadá na výklad právních předpisů, jež má (zobecnující) význam pro další soudní i správní praxi. Smyslu institutu přijatelnosti kasační stížnosti by zjevně odporovalo, pokud by Nejvyšší správní soud považoval za otázku dosud nejudikovanou právě i posouzení toho, zda v jednotlivé věci krajský soud správně vyhodnotil, zda doplnění odůvodnění výše uložené pokuty již představovalo nové právní hodnocení, nebo zda šlo o pouhé rozšíření a doplnění právního posouzení správního orgánu I. stupně. Šlo by totiž o vytváření judikatury ohledně dílčích skutkových otázek, nikoliv ohledně obecnějších právních otázek (usnesení NSS ze dne 11. 8. 2023, čj. 8 As 120/2022-28, bod 9).

[21] Přijatelnost této kasační námítky by tak mohlo založit pouze to, pokud by krajský soud při posouzení otázky překvapivosti hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Muselo by se však jednat o skutečně zásadní pochybení krajského soudu. Případná nevýrazná pochybení při výkladu totiž zpravidla nedosahují takové intenzity,

pokračování

aby založila přijatelnost kasační stížnosti (usnesení *Ostapenko* nebo usnesení NSS ze dne 31. 1. 2018, čj. 1 Azs 379/2017-26, či ze dne 15. 12. 2022, čj. 8 Azs 195/2022-28).

[22] Krajský soud v bodech 37 až 41 napadeného rozsudku srozumitelně a logicky odůvodnil, proč bylo rozhodnutí stěžovatele pro žalobce překvapivé. Krajský soud porovnal odůvodnění výše uložené pokuty obsažené v rozhodnutí správního orgánu I. stupně a v rozhodnutí stěžovatele. Přezkoumatelně vysvětlil, proč odůvodnění stěžovatele představuje nové právní posouzení výše uložené pokuty a proč stěžovatel měl umožnit žalobci se k němu vyjádřit. Úvahy krajského soudu nejsou zjevně excesivní a jsou dobře hajitelné. Nejvyšší správní soud proto nemá k odůvodnění napadeného rozsudku výhrady, které by zakládaly přijatelnost kasační stížnosti. I kdyby snad krajský soud při posouzení sporné otázky dílčím způsobem pochybil, nešlo by o hrubé pochybení při výkladu hmotného práva způsobem, který by vyžadoval zásah Nejvyššího správního soudu.

[23] Nejvyšší správní soud závěrem podotýká, že je zjevně lichá námitka stěžovatele, podle které je napadený rozsudek pro něj překvapivý. Krajský soud postupoval v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Pro stěžovatele proto nemohlo být překvapivé to, že se krajský soud v napadeném rozsudku zabýval otázkou, zda rozhodnutí stěžovatele bylo pro žalobce překvapivé, změnil-li stěžovatel odůvodnění výše pokuty. Ani tato námitka proto přijatelnost kasační stížnosti nezakládá.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl.

[25] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 53, a usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18). Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

[26] Žalobce měl ve věci plný úspěch, náleží mu proto náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti. Tyto náklady řízení tvoří odměna advokáta. Ta zahrnuje jeden úkon právní služby spočívající ve vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a činí v dané věci 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Náklady řízení před Nejvyšším správním soudem tedy celkem představovaly 3 400 Kč. Jelikož je zástupce žalobce plátcem DPH, zvyšuje se tato částka o 21% sazbu DPH, tj. o 714 Kč. Náklady řízení před Nejvyšším správním soudem celkem činí 4 114 Kč.

[27] Tuto částku je stěžovatel povinen žalobci zaplatit k rukám jeho zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. září 2023

Petr Mikeš
předseda senátu